

Like Kids at Christmas # 1

3/8/2014

Kuin lapset jouluna, osa 1

Hei kaikki,

Vartuin isossa talossa, jossa pitkä käytävä vei neljään makuuhuoneeseen ja yhteen kylpyhuoneeseen. Toisessa päässä taloa oli meidän perhehuoneeksi kutsumamme tila tai soppi kuten se Teksasissa ja suuressa osassa Yhdysvaltain eteläosia tunnetaan. (Ja muualle siirtyneiden etelävaltiolaisten tai heidän jälkeläistensä joukossa jotka ovat levinneet ympäri Yhdysvaltoja).

Perhehuone oli paikka, jossa vietimme aikaa TV:tä katsellen ja hengailen. Se oli myös paikka, jonne äidillä ja isällä oli tapana kerätä meidän neljän lapsen joululahjat ennen auringonnousua jouluaamuna, levittää ne neljään eri pinoon, joiden välissä oli riittävästi tilaa, jotta lahjat eivät sekoittuisi.

Isällä oli yksi noista silloin hyvin uudenaikaisista mutta nyt ikivanhoista kotielokuvakameroista, jossa oli 3 jalkaa (1 m) pitkä valotanko, jossa oli neljä kohdelamppua, jotka valaisivat perhehuoneen kuin ydinräjähdyksessä. Oli ensimmäinen kerta kun kuulin fraasin: 'Älä katso valoon'.

Meillä oli tapana mennä riviin hallin päähän kuin olympiasprintterit, jotka odottavat lähtömerkkiä juostaksemme perhehuoneeseen lahjojemme hakemista varten. Tiesimme ajankohdan olevan lähellä, kun isän kohdelamput syttyivät, koska tuo pää talosta tuli yhtäkkiä päivänvaloa kirkaammaksi.

Pikku kello ja mitä seuraavaksi tapahtui

Äiti ja isä viettivät avioliittonsa kaksi ensimmäistä vuotta Saksassa, lähellä Stuttgartia, koska tuolloin jokainen mies Yhdysvalloissa palveli kaksi vuotta armeijassa ja siellä oli isän asemapaikka. Jossain vaiheessa noina kahtena vuonna he kävivät Oberammergauissa ja ostivat seimiasetelman, jonka paikalliset puunveistäjät olivat tehneet ja siinä oli Joosef ja Maria, paimenia ja eläimiä, Itämaan tietäjät, enkeli asetelman yläosassa sekä Jeesus-vauva seimessä.

Äiti oli myös ostanut hauraan pienen posliinisen kellon joulukuusenkoristeeksi, joka laitettiin viimeisenä paikoilleen joulukuuseemme. Meitä oli tiukasti varoitettu olemasta koskematta siihen, sillä se oli äidille hyvin tärkeä - yksin hänellä oli lupa soittaa kelloa ja hän soitti sitä vain kerran vuodessa. Hänen mielestään hänen kellonsoittonsa merkitsi sitä, että Kristus oli tullut Isän koskaan antamana suurimpana lahjana ihmiskunnalle, ja joulukuusi oli alkanut virallisesti.

Mutta sillä oli kahtalainen tarkoitus; meille neljälle käytävän päässä odottavalle lapselle tuon kellon soittaminen oli samaa kuin lähettäjän merkkipistooli yleisurheilukilpailussa - NYT! Me ryntäsimme pitkin käytävää, tai siis toiset ryntäsivät, koska olin vanhin, olin liian cool näyttääkseni innostusta kuten pikkuveljeni ja - sisareni.

Sanottuani tuon epäilen, että kun pääsen taivaaseen ja pyydän saada nähdä nuo kohtaukset uudelleen, saatan havaita osoittaneeni vähän enemmän innostusta ja kiittäneeni pitkin

käytävää kuin mitä tässä nyt muistan. Ja olen varma, että talo myös tulee näyttämään pienemmältä kuin muistan sen olleen.

Syöksyessämme valaistuun perhehuoneeseen, jossa isä seisoivat sivulla kuvaten kaiken, äiti pysäytti meidät katsomaan seimiasetelmaa. Tuo seimiasetelma oli ollut paikoillaan viikkoja ennen joulua täydellisenä lukuun ottamatta yhtä osaa. Joulua edeltävinä viikkoina ei Jeesus-vauvaa voinut löytää siitä, vaan Hän oli piilossa näkyvistä, kuten äiti selitti, piilossa ihmiskunnalta syntymäänsä saakka.

Jouluaamuna ennen kuin meidän sallittiin avata lahjamme, kaikki huomio kääntyi äitiin, joka toi esille Jeesus-vauvaa kuvaavan veistetyin hahmon ja varovaisesti asetti Hänet seimeen - ilmaisten, että Hän oli nyt tullut ja on syy siihen, miksi annamme lahjoja toisillemme. Kun Hän oli paikallaan, kävimme innokkaasti lahjojen kimppuun.

Kunnioitus, arvossapito, syvä arvonanto

Monet kristityt ottavat mitä tahansa sitten leimataankin Jumalan tekemäksi 'uudeksi jutuksi' ja leikkivät sillä kuin lapsi jouluaamuna pysähtymättä osoittamaan syvää arvonantoa sitä kohtaan, mitä meille on annettu. Kuten voit päätellä siitä, että kirjoitan tästä, äidin vuosittainen pysähtyminen kunnioittamaan Suurinta Lahjaa on säilynyt matkassani tähän päivään saakka. Minä perin tuon seimiasetelman ja kellon ja jatkan perinnettä.

Jopa silloin kun me neljä lasta kävimme innokkaasti lahjojemme kimppuun, meidän ihmetyksemme perustana oli Tosi Lahjan syvä kunnioitus ja sen arvostaminen. Missä on tuo perusta uskovien joukossa tänään? Voi olla olemassa tasapainoinen sekoitus Jumalaa kohtaan tunnetusta syvästä kunnioituksesta ja arvonnosta sekä lapsen kaltaisesta innostumisesta siitä, mitä Jumala on tekemässä, aivan kuten me pidimme tuota kelloa ja Jeesus-vauvan asettamista seimeen pyhänä keskellä nelilapsista kotia jouluaamuna.

Kun tutkin Uutta Testamenttia ja heidän koteihin ja suhdeperusteeseen pohjautuvaa uskoaan sekä vertaan sitä tämän päivän institutionaalisen seurakuntaan havaitseen, että Uuden testamentin varhaisessa kotiseurakunnassa Jumalan asioilla oli kunnioituksen ja arvostuksen paikka ja näen tuon saman syvän kunnioituksen Häntä kohtaan kotiseurakunnassa tänään, ainakin CWOWI:n piirissä. Voin puhua vain minulle annetun armon mukaan, joten en osaa sanoa tuota kaikista kotiseurakunnista enkä kotiseurakunnille sukua olevista eri seurakunnista, jotka kuuluvat 'yksinkertainen seurakunta' virtaukseen.

Paavali kirjoitti, että El tullut olla kuin lapset, joita viskellään 'kaikissa opintuulissa'. Hän puhui järjestyksestä avioliitossa 'enkeliä tähden' joiden tehtäväksi on annettu vartioita avioparia ja epäjärjestyksessä oleva avioliitto vaikeuttaa heidän työtään. Hän kirjoitti ahkeruudesta pelolla ja vavistuksella pelastuaksemme ja siitä, että pidämme yhteisiä kokouksiamme pyhinä ja niissä on tarkoitus. Vaikka toiset hänen aikanaan (kuten meidänkin) käsittelisivätkin Jumalan Sanaa petollisesti. (Ef. 4:14, 1. Kor. 11:10, Fil. 2:12, 2. Kor. 4:2)

Villitykseen perustuva usko

Villitystä tarkoittava sana 'fad' ilmaantui Amerikkaan 1800-luvun alkuaikoina ja tarkoitti 'tyhjänpäiväistä tavoittelua'. Vuoteen 1881 mennessä sitä käytettiin kuvaamaan uusimpia muoteja. Se voidaan jäljittää ranskankieliseen sanaan 'fadaise', joka tarkoittaa 'hölynpölyä' tai 'tyhjänpäiväistä', sekä kauemmas latinan sanaan 'fatus', joka tarkoittaa 'tyhmää'.

Tänään villitys on jokin ohimenevä mieltymys, hetkellinen asia, johon ihmisryhmät keskittävät huomionsa ja joka pian haalistuu muistoksi. Niitä on ollut monia kristillisissä piireissä, aina niiden on väitetty olevan sitä uusinta uutta, mitä Jumala on tekemässä, kuitenkin Herran täytyy muuttaa mielensä usein - muutama vuosi myöhemmin uusi villitys ilmaantuu ja SEN julistetaan nyt olevan ihan uusinta uutta mitä Jumala on tekemässä, ja aiempi unohtuu.

Jotkut ihmiset keskittyvät niin paljon johonkin villitykseen, että he pysyvät siinä, tekevät pienen hengellisen ja mielen kodin mieleensä ja pitävät tuon lempiprojektinsa elämänsä keskipisteenä. Usein he eräänä päivänä heräävät, tajuavat hohdon himmenneen ja ihmettelevät, minne kaikki ovat menneet. Kun se tapahtuu, tapahtuu usein hämmennystä ja kyselyä, joihin liittyy itsensä epäileminen ja tunne siitä, että on jäänyt jotain huomaamatta tai että on tullut petetyksi. He tajuavat panneensa uskonsa johonkin ihmiseen tai liikkeeseen Isän ja Herramme sijaan.

En ole ikivanha, mutta olen riittävän vanha muistaakseni sen, kun aikuiset leikkivät henkilökohtaisella profetialla 1970-luvun puolivälissä kuten lapset jouluna, kuvaan mukaan kuuluessa 'profeetat', jotka olivat innokkaita istuttamaan ihmiset 'piirin keskelle tuoliin' ja antamaan laajoja henkilökohtaisia profetioita, jotka rönsyilivät loputtomiin mutta harvoin sanoivat mitään. Sunnilleen 25 vuotta myöhemmin uudesta ja modernista versiosta henkilökohtaisesta profetiasta oli ollut viimeisin juttu, jota Jumala jälleen kerran oli tekemässä, vain haipuakseen näkyvistä kuten se teki 1970-luvulla. Vaikka kuten tapahtuu minkä tahansa villityksen kanssa, joukoittain ihmisiä tulee pitämään siitä kiinni vuosien ajan.

Käyttikö Isä meidän lapsen kaltaista kypsymättömyyttämme, että leikimme Hänen kanssaan kuin lelun kanssa jouluna? Varmasti, Hän on Mestari siinä, että muuttaa minkä tahansa kunniaukseen. Haavoittiko henkilökohtaisen profetian liike ihmisiä? Varmasti, yhtä varmasti kuin kiiltävä joululahja tulee olemaan kolhittu ja rikki uuden vuoden päivään mennessä.

Jumalan asiat turhaan

Ensimmäiset kaksi käskyä, jotka Jumala antoi, olivat kunnioittaa yksin Häntä Jumalana ja olla käyttämättä turhaan Hänen nimeään. Sanaa 'turha' käytetään esimerkiksi silloin, kun työskentelemme ahkerasti jonkin asian parissa eikä siitä tule mitään. "Se kaikki oli turhaan". Me käytämme sitä myös kuvaamaan ihmistä, joka on niin uppoutunut itseensä, että hänestä tulee hyödytön ja tarpeeton. Hän on turha tai hyödytön elämän oikeille asioille. 'Turha' merkitsee 'ilman tarkoitusta' tai 'hyödytön'.

Hänen nimensä turha käyttö ulottuu siitä, että huudahtaa 'Voi hyvä Jumala!' siihen, että sanoo 'Ylistys Herralle' ilman, että sen takana on mitään aitoa ylistystä, vaan se on vain tyhjä huudahdus. On eräs texasilainen tv-opettaja, jonka kuuntelemisen lopetin vuosikymmeniä sitten, koska hän usein opettaessaan huudahti "VOI HYVÄ JUMALA!" - se murehdutti henkeäni niin paljon, etten vain voinut jatkaa.

Joskus kun kuulen uskovien käyttävän Hänen nimeään turhaan tai leikittelevän Hänen asioillaan kuin lapsi uusilla leluillaan jouluna, haluan huutaa: "Pysähdy, ennen kuin avaat Hänen lahjansa ja aseta Jeesus Hänen oikealle paikalleen!" Kuinka me jouduimme tämänhetkiseen tilaan, jossa ei osoiteta mitään kunnioitusta ja arvontoa Jumalalle Kristuksen ruumiissa? Siitä ensi viikolla... siihen saakka siunauksin,

John Fenn

www.cwowi.org ja muista lähettää sähköpostit minulle osoitteeseen cwowi@aol.com

Like Kids at Christmas # 2

3/15/2014

Kuin lapset jouluna, osa 2

Hei kaikki,

Eräällä ystävälläni oli kerran tapaaminen erään afrikkalaisen maan presidentin kanssa. Ystävänä yritti tuoda kristillistä opetusmateriaalia sekä raamattukoulun tuon maan kansalle ja pyyntö meni käskyketjua ylöspäin kunnes presidentti päätti, että hän kuulisi itse näistä suunnitelmista.

Keskustelu oli kohteliasta, mutta päättyi ilman mitään viitettä siitä, että ystävänä saisi luvan. Presidentti nousi seisomaan viitaten siten tapaamisen päättyneen, mutta pysähtyi ovella kysyen: "Haluaisitteko nyt ottaa valokuvia minusta ja teistä? Tiedän amerikkalaisten pastoreiden käyttävän tällaisia kuvia auttamaan heidän palvelutyötään varojenkeruussa."

Ystävänä vastasi: "Ei kiitos, herra presidentti. En koskaan käytä yhteyttämme hyödyn saamiseksi enkä julkista tämänpäiväistä tapaamistamme. Kunnioitan teitä ja kiitän teitä, että annoitte aikataulustanne aikaa ja sain vieraila luonanne. Olkaa ystävällinen ja kertokaa sitten, kun olette tehnyt päätöksenne." Tai vastaavin muin sanoin.

Presidentti oli ällistynyt. Hän pysähtyi pohtimaan ystävänä suoraselkaisuutta, kääntyi sitten erään avustajansa puoleen ja kertoi tälle, että ystävälleni tulisi antaa kaikki tarvittava hänen työssään. Ystävälläni oli avoin ovi tuohon maahan vuosia sen jälkeen, ja Jumalan tuntemus ja Hänen tiensä levisivät kymmenille tuhansille sen tuloksena.

Ystävänä kunnioitti ja arvosti sekä presidentin virkaa että virkaa hoitavaa ihmistä, ja sen tähden hänellä oli suoraselkaisuutta kieltäytyä kehuskelemasta tapaamisellaan tai käyttämästä presidenttiä henkilökohtaiseksi tai palvelutyön hyödyksi.

180 asteen ero

Tämä tarina kuvaa Kristuksen ruumiissa olevia jyrkkiä eroja koskien tämänpäiväistä aihettani - Näemme joidenkuiden käyttävän Jumalaa henkilökohtaiseksi hyödykseen tai leikkivän Hengen lahjoilla kuten lapset leikkivät lahjoilla jouluna, koska he eivät kunnioita ja arvosta Isää ja Herraa Jeesusta Jumalana.

Heillä ei ole ilmestystä siitä, että Jumala on Jumala ja että valtakunnan asiat eivät ole leluja. Jumalan lahjat annetaan ylenpalttisen elämän tuomiseksi ihmiskunnalle, meidän kaikkien muuttamiseksi kaikkeen siihen, mitä Jumala aikoo, minkä tuloksena on Kristuksen kaltainen luonne ja pyhät elämät. Hän haluaa vaeltaa kanssamme pitkin pyhyiden valtatieta. Haluammeko me vaeltaa Hänen kanssaan?

Näemme pastoreiden käyttävän sitä vaikutusvaltaa, jonka Jumala on heille Kristuksen ruumiin rakentamiseksi antanut, manipuloimaan sen sijaan seurakuntia liittymään mukaan monikerroksisiin markkinointihankkeisiin tai bisnessijoituksiin kasatakseen itselleen rikkauksia, jopa manipuloimaan vaikutusvallallaan haavoittuvat laittomiin rakkaussuhteisiin.

Toiset niin rakastavat ja arvostavat ja kunnioittavat Isää ja Herraa Jeesusta ja Hengen asioita, että he vain haluavat olla enemmän Hänen kaltaisensa ja palvella toisia etsien sitä, että ovat vain Jumalan, eivät ihmisten tuntemia. He haluavat olla kokouksissa, jossa Henki virtaa kunnes Pyhä Henki saattaa sen päätökseen. He todellakin rakastavat Häntä ja kaipaavat saada olla Hänen läsnäolossaan! He eivät edes uneksi Jumalan käyttämistä omaksi hyödykseen, sillä heidän rakkautensa on puhdasta perustuen ilmestykselle siitä, mistä heidät on pelastettu ja kuka Hän on. Mikä jyrkkä vastakohtaisuus näiden kahden ihmisryhmän välillä Kristuksen ruumiissa onkaan!

Paavali sanoi: "Mutta tämä aarre (Kristus meissä) on meillä saviastioissa." Aarteita arvostetaan korkealle, niitä suojellaan, niille annetaan turvallinen paikka, ja ne tarjoavat elämälle varman perustan. Kuinka moni tänään arvostaa Kristusta meissä aarteena?

Vaali sitä mitä meillä on

Muistan kun Herra ilmestyi minulle helmikuussa 2001 ylistysjumalanpalveluksen aikana juuri ennen kuin minun oli määrä puhua. Silmäni olivat auki, mutta yhtäkkiä olin Hengessä, kykenin näkemään Hänet sekä kaiken ympärilläni, vaikka kun katsoin noihin silmiin, kaikki muu häipyi näkyvistä. Hän käveli luokseni ja sanoi;

"Näe se mitä Minä näen. Ihmiset juoksentelevat edestakaisin tähän ja tuohon kokoukseen etsien suurta show'ta luullen SEN olevan yliluonnollista; Samalla heiltä jää huomaamatta yliluonnollinen työ heidän keskellään, jopa heidän sydämessään, sillä opetuslapseuttamisen prosessi ON yliluonnollinen... niin kuin oli alussa, niin täytyy olla nytkin; Minä liikun ihmissuhteissa."

Sen tähden nettisivustomme on www.supernaturalhousechurch.org - yliluonnollista (engl. supernatural) tarkoittavalla osalla ei ole mitään tekemistä niiden monien ihmeiden kanssa, joita olemme nähneet parantumisissa ja muuttuneissa elämissä, kyse on siitä, että opetuslapseuttamisen prosessi on yliluonnollinen, ja parantumiset ja eheys ovat yksinkertaisesti tulosta opetuslapseuttamisesta.

Tämä on sitä mikä on pysynyt matkassani

Hänen avaussanansa ovat pysyneet matkassani: "Näe se mitä Minä näen." Ymmärrän "Näe se mitä Minä näen"- lauseen olevan jatkuva käsky ja elämäntapa, ei ehdotus kerran tapahtuvaa näkyä varten. Olen päättänyt tarkoituksellisesti nähdä **sen mitä** Hän näkee **sellaisena kuin** Hän sen näkee siitä lähtien. Hän sanoi: 'Teen vain sitä mitä näen Isän tekävän' Joh. 5:19:ssä - haluan olla sen kaltainen!

Apostolien teoissa ihmiset näkivät elämän sellaisena kuin Jeesus sen näki, mikä merkitsi sitä, että he valitsivat valtakunnan kulttuurin Imperiumin kulttuurin sijaan. "Näe se mitä Minä näen" merkitsee ensiksi valintaa sydämessä nähdä se mitä Jeesus näkee, mikä perustuu ilmestykseen Isältä.

Heti kun ihminen todella "Näkee sen mitä Minä näen", se merkitsee murtautumista institutionaalista seurakunnasta (IS), joka vahvistaa jonkun henkilön ulkoisilla aisteilla kuten näkö- tai kuuloaistilla. Se merkitsee sitä, että tekee päätöksen olla vaikuttumatta 'nimekkästä' puhujasta, 'ylistystiimistä', marmorilattiasta, kahvibaarista eteisessä. Se merkitsee päätöstä sydämessä torjua 'Hollywood Jeesus' kulttuuri, joka on vaihtanut ihmissuhteiden sijaan kokoukset ja voitellun sijaan tunteen.

Se merkitsee rehellistä arviota

Meidän täytyy tehdä rehellinen arvio elämästä ja kulttuurista ympärillämme verrattuna Isän elämään ja kulttuuriin sisällämme. Sitten meidän täytyy toimia sen pohjalta, mitä havaitsemme. (Opetussarjani 'Minut on pilattu' käsittelee 10 eroa Kristus-meissä - kulttuurin ja nykypäivän seurakuntakulttuurin välillä)

Hän on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti, niinpä se merkitsee Hänen etsimistään samoista paikoista, joista Hänet evankeliumeissa löytää. Täten 'Näe mitä Minä näen' voidaan löytää Jeesuksen evankeliumeissa kuvatun elämän kautta.

Hän muutti veden viiniksi häissä kääntäen sen jälkeen kunnian Itsestään ja salli ansion mennä isännälle. Hän paransi ihmisiä ja sen jälkeen käski heitä olemaan kertomatta kenellekään. Hän 'kulki ympäriinsä tehden hyvää'. Hän sanoi olevansa lempeä ja nöyrä sydämeltään, ja meidän on määrä olla Hänen kanssaan iestettyinä siinä, jotta saatamme oppia Hänestä.

Kuinka monet tänään ja kuinka paljon tämän päivän institutionaalisessa seurakuntakulttuurissa etsitään lempeyttä ja nöyryyttä, pyritään antamaan vesimuki lapselle, käydään katsomassa sairaita ja vankeja, pidetään huolta leskistä ja orvoista, joilla ei ole mitään muita tukikeinoja? "Näe se mitä Minä näen." Voimmeko panna syrjään luonnolliset aistimme tullaksemme sellaisiksi, että keskitymme, ei, meidät valtaa ja meidät tekee nöyriksi se, että näemme sen mitä Hän näkee, miten Hän näkee elämän?

Koko valtakunta toimii... tavalla

Ihmiset sanoivat Jeesuksen olevan jälleensyntynyt Johannes Kastaja tai Jeremia. Pietari näki luonnollisten tapahtumien läpi kuten röntgennäön omaava ihminen, koska hän oli saanut ilmestyksen Isältä. Ilmestys Isältä saa meidät näkemään sen mitä todella on tapahtumassa, mikä on todella tärkeää, näkemään sen mitä Jeesus näkee.

Pietari huudahti: "Sinä ole Kristus! Elävän Jumalan Poika!" Matt. 16:17:ssä koska Isä oli paljastanut sen hänelle. Jeesus sanoi sitten, että tuolle ilmestyksen kalliolle Hänen tulisi rakentamaan uskovien kokoontumisensa, niin että he voivat hoitaa valtakunnan asioita.

Ystävälläni oli ilmestys tuon maan presidentin tapaamisen tärkeydestä. Hän ei sallinut itsensä tulla vaikuttuneeksi presidentin toimiston ylellisyydestä, ovella olevista aseistetuista vartijoista, sivulla odottavista korkeista virkamiehistä - hän näki kaiken sen läpi, mikä mahdollisti sen, että hän säilytti sen kunnian ja arvostuksen tunteen koko tapaamisen ajan. Sen tähden hän ei käyttäisi presidenttiä tai kertoisi keskustelun yksityiskohdista henkilökohtaiseksi hyödykseen. Hän antoi arvoa etuoikeudelle saada aikaa presidentiltä.

Se että elää ilmestyksessä Isältä ja Isästä, vaeltaa Hänen kanssaan elämän halki, pitää meidät nöyrinä, tietäen Kenen kanssa olemme tekemisissä, ja saa meidät näkemään niin kuin Hän näkee... ja ne jotka vaeltavat Hänen kanssaan pitävät sitä mikä heillä on aarteena maallisissa saviastioissaan.

Syy siihen, että suuri osa seurakuntakulttuurista käyttää Jumalaa henkilökohtaiseksi hyödyksi tai leikkii Hänen kanssaan kuten lapset jouluna on, että heillä ei ole mitään ilmestystä Hänestä tai Häneltä. Heillä on muistikirjoja Hänestä, he lukevat Hänestä, mutta he eivät tunne Häntä, sillä Hänen tuntemisensa merkitsee ilmestyksen saamista Häneltä ja sitä että on nöyrän kunnioituksen vallassa sen suhteen, että Jumala nyt asuu maallisissa astioissa.

Enemmän ensi viikolla ...siihen saakka siunauksin,

John Fenn

www.cwowi.org ja lähetä sähköpostit minulle osoitteeseen cwowi@aol.com

Like Kids at Christmas # 3

3/22/2014

Kuin lapset jouluna, osa 3

Hei kaikki,

Olen vanhin neljästä lapsesta ja olimme iältämme 11, 9,7 ja 5 kun isä jätti perheemme.

Yhdenlaista kunnioitusta

Koska olen vanhin, minulla on isästäni muistoja, joita veljilläni ja sisarellani ei ole. Heidän muistonsa ovat harvalukuiset ja sameat vain muutaman selvän hetken ollessa syöpyneenä heidän muistiinsa.

Näin monet näkevät Isä Jumalan - sameana ja vain vähin yksityiskohdin. Heidän kunnioituksensa Häntä kohtaan lähtee ennemminkin siitä tosiasista, että Hän on Jumala, kuin että se perustuisi sen muistamiseen, kuinka Hän on vaeltanut heidän kanssaan halki elämän.

Muistan painineeni isän, 'Patch'-koiramme ja veljieni kanssa, kaikki pyörivässä, kiinni ottavassa, nauravassa kasassa, kunnes olimme hikisiä ja koira oli niin kiihdyksissään, että se juoksi ympäri taloa sen yhdestä päästä toiseen. Sisarukseni muistavat nuo ajat vain hämärästi, jos lainkaan.

Muistan katselleeni kun isä korjasi ruohonleikkuutraktorin, jota käytettiin ruohonleikkuuseen meidän lähes 3 eekkerillämme (n. 1,2 ha) ja auttaneeni häntä nuorena poikana pitäen jakoavainta, ojentaen hänelle pihtejä ja vastaavia. Olin paikalla, kun isä viilsi auki vasemman käden pikkusormensa ja sitten katselin kun hän otti neulan ja lankaa ja yhdellä kädellä kurssi lihaksen ilman mitään kivunlievitystä. Veljeni ja sisareni eivät muista siitä yhtään mitään.

Hän opetti minulle kuinka kätellä, kiillottaa kengät, solmia solmio, katsoa ihmistä silmiin tervehtiessäni, ja enemmän. Veljilläni ja sisarellani ei ole mitään noista muistoista, joten kunnioitukseni isää kohtaan on erilaista kuin heidän kunnioituksensa, koska he eivät vaeltaneet elämän halki hänen kanssaan kun taas minä tein niin.

Mukaan kuvaan tulee Taivaallinen Isä

Jokaisen elämää koskevan opetuksen myötä rakkauteni ja kunnioitukseni häntä kohtaan kasvoi. Tämä on osa siitä eroa, joka vallitsee sellaisen lapsen, joka leikkii Isän lahjoilla kuin lapsi jouluna, ja Jumalan Jumalana kunnioittamisen välillä: kypsä henkilö muistaa Isänsä ajan kanssaan, kun taas lapsi ei muista joko omasta valinnastaan tai kypsymättömyydestään johtuen, tai hän ei ole vielä elänyt riittävän pitkään omatakseen historiaa Isänsä kanssa.

Koska isälläni ja minulla on tuo historia, jossa korjattiin ruoholeikkuutraktoria ja solmittiin solmioita yhdessä ja sellaista, niin silloin kun hän lähti ja opin tuntemaan taivaallisen Isäni 16 vuoden iässä, Isä jatkoi siitä mihin maanpäällinen isäni oli lopettanut.

Eräänä päivänä olin korjaamassa tuota samaa ruohonleikkuutraktoria, jota isä ja minä olimme korjanneet, mutta tällä kertaa paikalla olin vain minä katsomassa sitä tietämättä, mitä tehdä, tuntien koko maailman painon harteillani, sillä minulla oli 3 eekkeriä leikattavana ja äiti laski minun varaani. Aloin kysellä Isältä, mikä oli vialla, ja pyytäen viisautta ja kuulin selvästi: "Katso vähän lähempää, vähän syvemältä. Yksi pultti on löystynyt ja löydät sen, jos katsot tarkemmin."

Niinpä tein juuri sen - tulin likaiseksi, sain rystyseni naarmuille, mutta päätä kääntäen alas pedon mahaan näin varjoissa pultin, jonka mutteri oli pudonnut - toinen löytyi tilalle ja ruohonleikkuri tuli korjatuksi. Sanoin 'Kiitos Isä' ja aloin leikata ruohoa. Hän on harvoin kertonut minulle täsmällisesti, mikä on vialla, vaan sen sijaan osoittaa minut oikeaan suuntaan ja antaa minun selvittää asian siitä lähtien. (Sama juttu elämässä, olen oppinut)

Nyt olen aikuinen ja pyydän yhä Hänen apuaan asioiden korjaamisessa tai missä tahansa elämän päätöksessä. Meillä on elämän halki yhdessä vaeltamisen historia, ja Hänellä on minun kunnioitukseni ja arvostukseni siitä, että Hän on vaeltanut kanssani niin uskollisesti. Se, että säilytämme muistomme Hänen toiminnastaan elämässämme jatkuvasti sitä sydämessämme arvostaen, saa Hänet vastaamaan meille niin paljon enemmän uudelleen.

Teille annettu armo

Voin vain kerto siitä armosta, mikä minulle on annettu, mutta myös teillä on ollut kertoja, jolloin tiedätte Isän antaneen teille viisautta, pitäneen huolta silloin kun ei muuta huolenpidon lähde ole ollut, vaeltaneen kanssanne laaksojen halki. Juuri noiden tapahtuminen mieleen palauttaminen muodostaa perustan, jolle kunnioitus ja arvostus Häntä kohtaan rakentuu.

Pohtikaa ihmeitänne

Sen jälkeen kun Jeesus oli juuri ruokkinut 5.000 miestä plus naiset ja lapset, sitten varhain aamulla kävellyt veden päällä opetuslasten luo ja tyynnyttänyt tuulen ja aallot, Markus havainnoi: "Ja he olivat mittaamattoman ällistyneitä, sillä heidän sydämensä oli paatunut koska he eivät pohtineet leipien ihmettä." Mk. 6:51-52 (suomennos tässä)

Huomatkaa - heidän sydämensä tuli turraksi ja tunnottomaksi Hengen asioiden suhteen, toisin sanoen paatuneeksi - "koska he eivät pohtineet leipien ihmettä." Pysähdymmekö me pohtimaan Hänen ihmeitään elämässämme?

Vain kaksi lukua myöhemmin on sama juttu. Markus 8:14 - 21:ssä Jeesus on juuri ruokkinut 4.000 ihmistä, mutta fariseukset vaativat Häntä tekemään vielä ihmeen. Kun Jeesus oli opetuslasten kanssa järvellä, Hän alkoi käskää heitä varoa fariseusten ja Herodeksen 'hapatetta'. Opetuslapset, tajuten unohtaneensa ottaa leipää, ajattelivat Jeesuksen olevan harmistunut, koska he olivat unohtaneet tuon pikku yksityiskohdan.

Mutta Jeesus kysyi: "Miksi te keskustellette siitä tosiasiasta, ettei meillä ole yhtään leipää? Ettekö te vielä näe tai ymmärrä? Onko teillä paatunut (tunnoton, turta) sydän? Kun Minä mursin 5 leipää 5.000:lle, kuinka monta murrettua leipää sisältävää koria keräsitte?" He vastasivat: "Kaksitoista." "Kun Minä mursin ne 7 niille 4.000:lle, kuinka monta suura korillista

murrettuja palasia te keräsitte?" Ja he sanoivat Hänelle: "Seitsemän." Ja Hän sanoi heille: "Kuinka on, ettette ymmärrä?" Kreikan kielessä se on sananmukaisesti: "**Kuinka te ette ole panneet asioita yhteen?**"

Huomatkaa kummassakin tapauksessa kuinka heidän sydämensä paatuivat, kuinka heistä tuli tunnottomia Hengelle - **He olivat todistamassa ihmeitä elämässään, mutteivät koskaan pysähtyneet pohtimaan niitä.** He eivät koskaan varanneet aikaa 'asioiden yhteen panemiseksi'.

Aikuiseksi kasvaminen

Lapset näkevät ihmeen tai muun ilmentymän Jumalan asioista ja pitävät sitä 'uutena asiana, jolla leikkiä'. Hengelliset aikuiset pysähtyvät pohtimaan ihmettä, pohtivat Isän uskollisuutta, pohtivat kunnioituksella sitä tosiasiaa, että maailmankaikkeuden Luoja ja Jumala asuu heissä ja vaeltaa heidän kanssaan elämän halki.

Hengellisesti kypsä ihminen katsoo tarkoituksellisesti sitä kuinka Isä on vaeltanut hänen kanssaan elämän halki, vaikka jotkut noista muistoista näyttävät vähän sameilta - silti hän tietää Isän auttaneen häntä elämän halki. Hengellinen lapsi, joka voisi kasvaa, valitsee sen sijaan lapsena pysymisen sillä, ettei hän pysähdy pohtimaan näitä ihmeitä.

Niin monet ihmiset haluavat olla herkkiä Hengen asioille, ja kuitenkin he eivät ole koskaan pohtineet sitä, että avaintekijä tälle kypsyydelle on pysähtyminen pohtimaan niitä ihmeitä, joita Hän on tehnyt heidän elämässään. Kun me tulemme herkiksi näkemään ja pohtimaan meidän omaa 'leipien ihmettämme' menneisyydessä, se herkistää meidät nykyhetken ihmeille.

Lapsi vastaanottaa lahjan ilman että hänellä on aavistustakaan siitä, mitä tuo lahja maksaa, kun taas kypsä ihminen tajuaa, että lahjan antamiseen liittyy uhraus ja hinta ja kunnioittaa sitä ja Antajaa sen mukaisesti. Kasvakoon Kristuksen ruumis kypsyyteen.

Ensi viikolla uusi, mutta asiaan liittyvä aihe - **Kristuksen ruumista vai Kristuksen Morsian?**
Onko olemassa jokin ero?

Siunauksin,
John Fenn

www.cwowi.org ja muistakaa kirjoittaa sähköpostit minulle osoitteeseen cwowi@aol.com